

Tarinan kertoo:
Simo Kivelä
Kälviä

LÄMPIMÄSTI VASTAAN

Uuno oli pitkänhuiskea miehenjärkäle, keski-ikäinen, mikäli se nyt kenenkään kohdalla on vuosissa arvioitavissa. Uuno oli metsän poika. Hänellä oli oma tupa yksinäisellä paikalla, kauniin mäntyharjun rinteellä. Siellä hän oli elänyt suurimman osan elämänsä päivistä. Elämänkumppanina hänellä oli aina vähintäänkin yksi koira, usein kaksikin. Siimahäntäinen uljas jäniskoira Ajo oli kuin perheenjäsen, mutta usein oli Uunolla myöskin talonvahtina ja eräkaverina pirteä pörrökarvainen pystykorva.

Pääasialliset elämäntarpeensa Uuno hankkikin metsästä. Jänispaisti kuuluikin lähes jokapäiväiseen ruokavalioon mutta usein oli kattilassa kiehumassa myöskin oravapaisti. Uuno oli karaistunut mies, sillä usein hän viipyi pyyntireissuillaan yli yönkin. Siellä hän nuotiotulilla käristeli oravanlihaa, jänistä, lintua, mitä milloinkin oli saaliiksi tullut. Hän oli tottunut vaatimattomaan elämään, kärsimään rasitusta ja kieltämään itsensä. Mutta tervettä ja aitoa elämää hän oli elänyt.

Nyt oli Uuno kuitenkin pestautunut työmieheksi erääseen taloon, jota hallitsi vanhapoika-isäntä ja hänen sisarensa, joka hänkin oli elänyt elämänsä ilman laillistettua suhdetta miehiseen sukupuoleen. Siinä he elivät kolme yksinäistä ihmistä, ahkerasti työtä tehden ja harkitusti rahaa käyttäen. Vaikka heidän elämänsä oli sopuisaa ja kaikki elämisen perustarpeet käytettävissä, silti Uunon mielessä oli jatkuvasti oma tupa ja sen tantarinkoukkuu kääntelevä ehtoinen emäntä. Ne olivat normaalimiehen haaveita, jotka syystä tai toisesta olivat jääneet vain haaveiksi. Uunossa oli kuitenkin syttynyt asian puolesta uusi innostuksen kipinä.

Hän oli kuullut, että tuolla naapuripitäjän puolella, tosin aivan pitäjän rajan pinnassa, on talo, jossa on kolme komeaa tyttöä, jotka kaikki haluaisivat päästä naimisiin kunhan vain löytyisi sopiva mies, joka kantaisi heidät miehelän kynnyksen yli. Elämä oli Uunolle opettanut, että yrittämättä ei mitään saa. Niinpä hän eräänä maaliskuisena lauantaina päätti lähteä tekemään lähempää tuttavuutta näiden naisihmisten kanssa.

Pakkasta oli parikymmentä astetta ja erinomainen hiihtokeli. Kun hanki kantoi ja lumi oli puhdasta, oli siinä vanhanaikaisilla tervatuilla puusuksilla suorastaan nautinto lykkiä. Kun Uuno oli metsän kasvatti, hänellä oli hyvä suunnistusvaisto. Niinpä hän suunnisti suorinta tietä ja niin matkakin lyheni tuollaiseen puoleentoista penikulmaan. Hän oli pukeutunut parhaimpiinsa ja päälle vetänyt vielä pitkän mustan sarkapalton ja jalassa oli komeat riukuvarsi-upokkaat. Siinä hiihdellessä, kun matka taittui vaivattomasti ja mieliala oli kepeä, hän teki omia suunnitelmiaan.

Hän ajatteli, että kun hän pääsisi tyttöjen kanssa juttusille, hän houkuttelisi jonkun työstä lähestyvän pääsiäisen aikana seurojentalolle iltamiin. Kun Uuno oli erinomainen tanssimies, hän suunnitteli vievänsä tyttönsä joka tahdille ja sitten kun tulisi oikein kiperä polkka, hän tekisi lopullisen valloituksen. Hän tiesi, että hän on

polkalla parempi kuin kukaan muu. Niinpä hän kuvitteli, että kun hän pitäisi tyttöönsä tukevalla molempien käsien otteella hoikasta vyötäröstä kiinni, vähän välillä pusertaisikin ja katsoisi oikein hellästi silmiin ja siinä samalla kovassa menossa, kun molemmat jalat ovat ilmassa, hän löisi pari kolme kertaa saappaan varsia yhteen, niin kuin hänellä oli tapana. Sitten hän ohjaisi partnerinsa tanssilattian ulkolaidalle ja siinä kovassa menossa aivan kuin huomaamatta ottaisi muutaman askeleen seinänvieruspenkillä, sen ollenkaan tahtia haittaamatta. Näin hänellä oli joskus tapana tehdä, kun sattui oikein hyvä tanssipari, muiden hän ei ollut nähnyt siihen pystyvän.

Kun väliaika koittaa, tarttuu hän tyttöä käsikoukusta kiinni ja taluttaa hänet puhvetin puolelle, ostaa pullakahvit ja ison pussin yskänpastilleja. Kun iltamat päättyvät, päätti Uuno tilata mittariauton ja saatella tytön kotiin ja samalla reissulla kosia. Siitä hän oli varma, että jos tyttö kerran miehen tarpeessa on, niin kauan ei aikaa kulu, kun hääkellot soivat.

Näissä nautinnollisissa kuvitelmissa matka taittui niin joutuisasti, että yllätyksekseen hän huomasi olevansa perillä. Koska talo oli vielä aivan täydessä valaistuksessa, päätti hän hetken odottaa että ainakin vanhempi väki ehtisi yöpuulle. Kun hän oli vähän hikinen, ei kestänyt kauan, kun pakkasessa seisoessa alkoivat vilunväreet mennä pitkin selkää. Hän päätti mennä istumaan saunaan, joka oli vielä lämmin viimeisten kylpijöiden jäljiltä. Kun hän astui sisään, loi hän tuollaisen yleissilmäyksen saunaan ja totesi: "Hyvä on sauna, tällainen sisälle lämpiävä se oli äitin kototalossakin ennen, siinä vain ei ollut mallaslauteita niin kuin tässä."

Uuno istui penkille ja oli juuri panemassa tupakaksi, kun ulkoa alkoi kuulua lähestyviä askelia. Uuno terästi kuuloaan ja totesi että tulijoita oli ainakin kaksi eikä askelten äänen perusteella voinut erehtyä, mihin he olivat tulossa. Tulijat olivat jo aivan saunanovella. Uunon oli nopeasti ratkaistava mitä tehdä. Vaihtoehdot olivat vähissä. Hän päätti piiloutua. Uuno kontti saunan mallaslauteille ja tarkkaili sieltä mitä tapahtuu. Ovi avautui ja sisään astui talon isäntä ja emäntä. He olivat eteisessä jo riisuutuneet ja alkoivat nousta lauteille. Silloin Uunolle selvisi että he eivät olleet vielä saunanneet ja että nyt oli vävy-poika saava heti "lämpimän vastaanoton". Hänen oli piilouduttava, ettei häntä näkyisi, kun saunojat istuivat lähes yhtä korkealla löylynottolauteilla.

Uuno löysi sieltä aivan perimmäisestä nurkasta sellaisen kuolleen kulman, josta häntä ei voinut nähdä kun hän makasi aivan liikkumatta ja matalana. Isäntä alkoi heittää löylyvettä kiukaalle ja pian Uuno sai huomata että hänellä on kaikista lämpimin paikka koko saunassa. Löyly syöksyi voimalla ylös kattoon ja sieltä se laskeutui seinänvierustoja alas lattiaan, noustakseen taas jo paljon jäähtyneenä ylös. Mallaslauteen kohdalla ei ollut seinänvieressä aukkoa, joten lämmin jäi leijumaan lauteille. Sellainen se oli tarkoituskin, lämpimän tuli kuivata ja kypsyttää maltaat, nyt vaan sattui olemaan kypsytettävänä Uuno. Ei ehtinyt vielä edellinen löyly haihtua kun isäntä jo löi uutta löylyvettä kiukaalle. Ellei olisi ollut Uunon veroinen teräsmies kysymyksessä, olisi sarkapalton sisältä alkanut kuulua avunhuutoja, mutta urhoollisesti Uuno kypsytelynsä kesti. Kun isäntä ja emäntä vuoronperää pesivät toistensa selät, alkoi Uunonkin mielikuvitus lentää. Hän vakuutteli itselleen että noin hänkin vuoden parin perästä "huhuutoisi kultaa".

Emännän sydän ei kestänyt kovin pitkää saunomista, niinpä isäntä jäikin vielä kuivattelemaan itseään kun emäntä jo lähti. Uuno odotteli lauteilla isännän lähtöä ja haaveili mielessään, että kun hän pääsee ulos ja vetää raikasta pakkasilmaa sisälleen aivan keuhkojen täydeltä, sitten hän avaa palton napit ja lietsoo sillä raikasta ilmaa niin, että se tunkeutuu aina kainaloihin asti.

Mutta isäntä ei ollut vielä ehtinyt poistua eteisestä kun uusia saunavieraita oli tulossa. Talon kolme poikaa oli tulossa saunaan eikä Uuno ehtinyt lauteilta mihinkään. Vähän hän ehti oikoa jäykistyneitä jäseniään kun jälleen oli heittäytyttävä samaan paikkaan mahalleen makaamaan. Nyt vasta alkoikin todellinen kypsyttely, sillä pojista nuorin haastoi toiset lölynottokilpailuun. Ottelu oli tasaväkinen ja kesti kauan mutta viimein vanhemmat veljet hyppäsivät alas lauteilta, mutta toinen heistä heitti vielä alhaalta ämpärillisen vettä kiukaalle saadakseen nuorimman veljensäkin alas lauteilta, mutta tämä vain otti vastaan ja alkoi huitoa sillä.

Tässä vaiheessa Uunolla oli sarkapalton sisällä tosi tukalat oltavat. Hän yritti jo huutaakin, mutta ei pystynyt kun tuntui että kitalaki palaa jos vain avaa suunsa. Ilmakin oli vedettävä hammasten välistä, kun tuntui että muuten syttyvät keuhkot palamaan.

Pojat viipyivät kauan saunareissullaan eikä nuorin veli ollut ehtinyt lähteä vielä eteisestä, kun sinne ilmestyi kolme naisihmistä. He melkein haukkuivat veljensä ulos saunasta, sillä heidän mielestään pojat olivat viipyneet kohtuuttoman kauan saunareissullaan. Tuohon ajatukseen Uunon oli helppo yhtyä aivan täydestä sydäimestään, vaikka ei hän enää uusia saunavieraita olisi toivonutkaan. Toisaalta hänen mielenvireensä parani huomattavasti, kun hän sai omin silmin nähdä, että puheet niistä kolmesta kaunottaresta eivät olleetkaan hölynpölyä, vaan siinä he nyt olivat silmien edessä melkein käsin kosketeltavissa. Vaikka koko miehen olemus olikin kuin märkä rätti siellä saunan nurkassa, kumminkin oli jotenkin niin jännä olo.

Uuno kuunteli tyttöjen iloista kikatusta, kun he asettuivat istumaan lölynotto-lauteille. Ajatella, - kun uskaltaisi oikaista kätensä, melkein yltaisin läpsäyttää lähimpänä istuvaa pyllylle. Uunosta tuntui että tyttöjen mukana tuli saunaan aivan erilainen tuoksukin, hänestä tuntui, että se oli vaimoihmisen haju. Kun reunimmaisena istuva tyttö heitti löylyä, hän nousi aina seisomaan. Uuno ajatteli, että jos hän vähän uskaltaisi nostaa päätään, hän voisi nähdä koko naiskauneuden. Niinpä hän päättikin, että seuraavalla kerralla kun tyttö nousee ylös, hän yrittää nähdäkseen sen, mitä hän ei ollut koskaan eläissään ennen nähnyt, eli naista alastomana. Hänellä kävi jo mielessä, että ei tämä reissu sentään aivan hukkaan mennyt.

Vaikka Uuno oli saanut löylyä jo aivan tarpeeksi, odotti hän malttamattomasti, heittävätkö tytöt vielä löylyä? Vihdoin lähin työstä nousi ja samalla Uuno päätti kohottaa päätään nähdäkseen - mutta luoja oli armoton hänelle näissä naisasioissa. Yhä vielä jäi Uunolle salaisuudeksi Luojan kaunein luomus. Kun Uuno kohotti päätään, vain hiukan ja varovasti, hän pyörtyi näkemättä mitään.

Kun Uno sitten heräsi, oli sauna jo jäähtynyt viileäksi. Hän ravisteli puutuneita jäseniään ja kömpi alas lauteilta, otti kauhan saavin laidalta ja joi pitkän kulauksen haaleaa saunavettä. Sitten hän otti Työmiehen askista, se oli kostunut, mutta paloi kuitenkin. Hän veti sen oikein nautinnolla ja ryyppäsi vielä päälle vähän vettä ja lähti. Kun hän tuli ulos, näki hän, että kuu oli vaeltanut pitkän matkan taivaalla ja valot taloissa olivat sammuneet. Uno otti sukset halkopinon vierestä ja lähti hiihtelemään sinne, mihin tulojäljet veivät.

Viimeisillä kilometreillä alkoi nestevajaus vaivata tätä urhoollista yöjalassa kävijää, niinpä hänen oli tämän tästä koukattava kädellään lunta suuhunsa, jotta limakalvot pysyivät kosteina.

Ennen kuin talonväki nousi aamuaskareilleen, ehti Uno kuitenkin sänkyyn. Tuvassa oli ovipielessä suuri vesisaavi, joka aina illalla täytettiin. Aamulla kun emäntä nousi kahvinkeittoon, olikin saavi tyhjä. Emäntä herätti isännän kovasanaisesti ja haukkui, että isäntä on jättänyt illalla saavin tyhjäksi. Kun isännän puolustelut tuntuivat turhilta, kuului Unon sängystä unensekainen ilmoitus; "minä siitä join."

nimim. ÄSKOO